

Projekt

z dnia 13 czerwca 2017 r.

Zatwierdzony przez

**UCHWAŁA NR
RADY MIASTA BIELSK PODLASKI**

z dnia 2017 r.

w sprawie zmiany nazw ulic w mieście Bielsk Podlaski

Na podstawie art. 18 ust. 2 pkt 13 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2016 r. poz. 446, 1579 i 1948 oraz z 2017 r. poz. 730 i 935) w związku z art. 6 ust. 1 ustawy z dnia 1 kwietnia 2016 r. o zakazie propagowania komunizmu lub innego ustroju totalitarnego przez nazwy budowli, obiektów i urządzeń użyteczności publicznej (Dz. U. z 2016 r. poz. 744) Rada Miasta Bielsk Podlaski uchwala, co następuje:

§ 1. Zmienia się dotychczasową nazwę ulicy Gwardii Ludowej zlokalizowanej na gruntach oznaczonych w ewidencji gruntów w obrębie nr 3 jako działka nr 4053 na nazwę Zaciszna.

§ 2. Zmienia się dotychczasową nazwę ulicy Jana Krasickiego zlokalizowanej na gruntach oznaczonych w ewidencji gruntów w obrębie nr 3 jako działka nr 4074 na nazwę Ignacego Krasickiego.

§ 3. Zmienia się dotychczasową nazwę ulicy Hanki Sawickiej zlokalizowanej na gruntach oznaczonych w ewidencji gruntów w obrębie nr 3 jako działki nr: 1162/1, 4066, 1142/2 na nazwę Błękitna.

§ 4. Zmienia się dotychczasową nazwę ulicy Wandy Wasilewskiej poprzez:

- 1) nadanie nazwy Melchiora Wańkowicza odcinkowi drogi obejmującemu działki oznaczone w ewidencji gruntów w obrębie nr 3 numerami: 4716, 4717/2,
- 2) nadanie nazwy Wisławy Szymborskiej odcinkowi drogi obejmującemu działki oznaczone numerami: 4144, 4150, 1163/3, 1164/8, 1166/4, 4717/4,
- 3) przyłączenie odcinka drogi obejmującego działki oznaczone numerami: 4137/4, 1159/3 do przyległej ulicy Juliana Tuwima i objęcie nazwą Juliana Tuwima.

§ 5. Zmienia się dotychczasową nazwę ulicy Władysława Gomułki zlokalizowanej na gruntach oznaczonych w ewidencji gruntów w obrębie nr 3 jako działka nr 5126 na nazwę Antoniego Wojtkowskiego.

§ 6. Zmienia się dotychczasową nazwę ulicy 30 Lipca zlokalizowanej na gruntach oznaczonych w ewidencji gruntów w obrębie nr 2- Studziwody jako działki nr: 738/1, 845 na nazwę Podleśna.

§ 7. Położenie i przebieg ulic wymienionych w §1, §2, §3, §4 przedstawia załącznik graficzny nr 1, ulicy wymienionej w §5 - załącznik graficzny nr 2, ulicy wymienionej w §6 - załącznik graficzny nr 3, natomiast biografie nowych patronów ulic zawiera załącznik nr 4.

§ 8. Uchwała wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia w Dzienniku Urzędowym Województwa Podlaskiego.

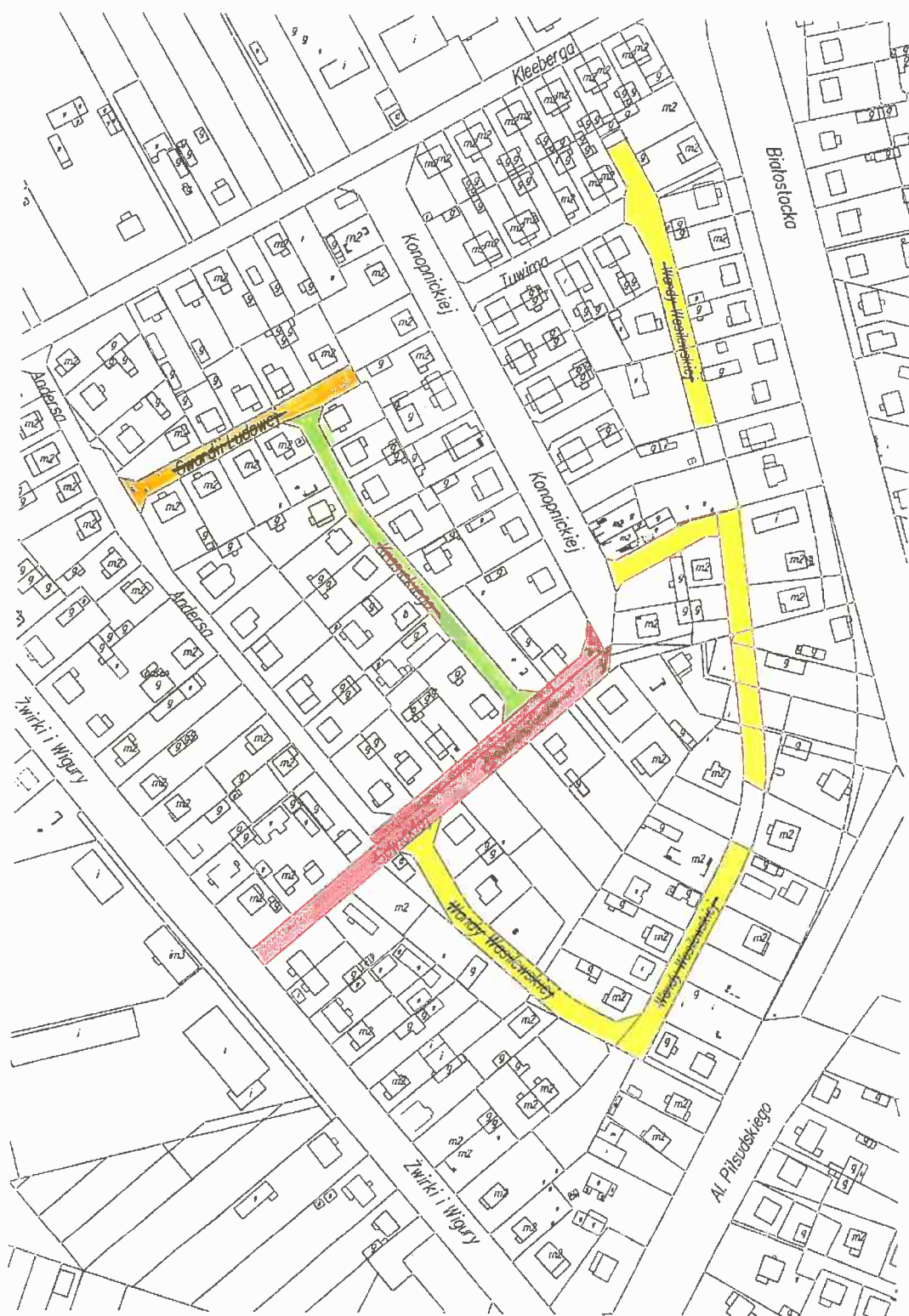
RADCA PRAWNY BŁ/S-160

Jolanta Niewińska

Załącznik Nr 1 do Uchwały Nr

Rady Miasta Bielsk Podlaski

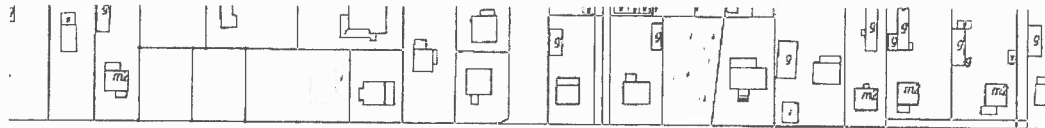
z dnia.....2017 r.

Załącznik Nr 2 do Uchwały Nr

Rady Miasta Bielsk Podlaski

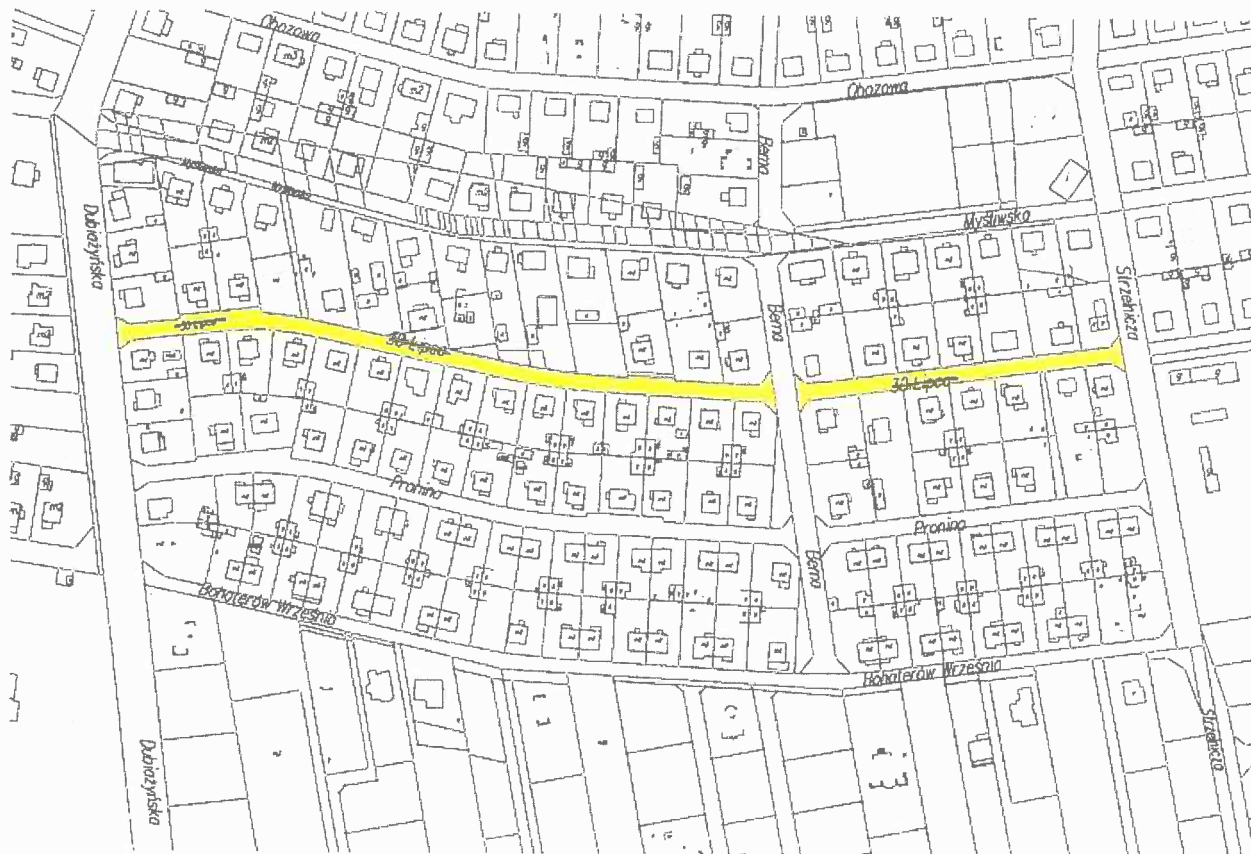
z dnia.....2017 r.

Załącznik Nr 3 do Uchwały Nr

Rady Miasta Bielsk Podlaski

z dnia.....2017 r.

Załącznik Nr 4 do Uchwały Nr

Rady Miasta Bielsk Podlaski

z dnia.....2017 r.

Ignacy Krasicki (1735-1801)

poeta, prozaik, komediopisarz, "książę poetów polskich" doby oświecenia, biskup. Jeden z najbliższych współpracowników króla Stanisława Augusta w pierwszym okresie panowania, uczestnik obiadów czwartkowych. Twórca i współredaktor "Monitora" (1765-67), autor rocznika 1772. W tygodniku "Zabawy Przyjemne i Pożyteczne" publikuje *Hymn do miłości ojczyzny* (1774), następnie żartobliwy epos zwierzęcy *Myszeidos* (1775). Powodzeniem cieszyła się powieść utopijna *Mikołaja Doświadczyńskiego przypadki* (1776) - satyra na sarmackie wychowanie. *Historia na dwie księgi podzielona* (1778) to także satyra, lecz na historyków i opisy historii. Epos heroikomiczny *Monachomachia* (1778) okazał się niezwykle krytycznym wizerunkiem mnichów, odpowiedzią zaś na liczne zarzuty pod adresem autora stała się *Antymonachomachia* (1780). Dużym mistrzostwem odznaczają się także *Satyry* (1779), kolejne arcydzieła Krasickiego to *Bajki i przypowieści* (1779). W *Listach* (1780, 1784, 1788) wyraził poeta własne przeżycia duchowe. Trzy części powieści *Pan Podstoli* (1778, 1784, 1804) prezentują pozytywny program społeczny autora. Opublikował pracę historycznoliteracką *O rymotwórstwie i rymotwórcach*, przekłady m.in. *Żywotów* Plutarcha, *Pieśni Osjana* Macphersona. Ostatnim dziełem K. są *Listy o ogrodach* (1801). Jest też autorem pierwszej encyklopedii powszechnej *Zbiór potrzebniejszych wiadomości* (2 t., 1781). Najwybitniejszy przedstawiciel epoki, najpoczytniejszy pisarz swoich czasów. Wywarł ogromny wpływ na rozwój literatury polskiej.

Melchior Wańkowicz (1892-1974)

prozaik, publicysta, twórca polskiego reportażu literackiego. Studiował w krakowskiej Szkole Nauk Politycznych i prawo na Uniwersytecie Jagiellońskim (ukończył na Uniwersytecie Warszawskim). Podoficer Związku Strzeleckiego. W latach 1917-18 żołnierz w Korpusie Polskim w Rosji, potem w Wojsku Polskim. Brał udział w wojnie polsko-rosyjskiej w 1920 r. Do 1926 r. naczelnik Wydziału Prasowego i Widowiskowego MSW. Z odbytej w latach 1926-27 podróży do Meksyku wysyłał reportaże do prasy krajowej. Współtwórca i współwłaściciel wydawnictwa "Rój". Po wybuchu wojny przez Rumunię przedostał się do Palestyny. W latach 1943-45 jako korespondent wojenny był we Włoszech (pod Monte Cassino), Francji, Niemczech i Anglii. W 1949 r. zamieszkał w USA, w 1958 r. wrócił do Polski. Niepokorny i kontrowersyjny, miał ciągle kłopoty z władzami PRL. Był jednym z 34 sygnatariuszy listu w sprawie zagrożeń kultury, skierowanego do premiera Cyrankiewicza. Został aresztowany pod zarzutem przekazywania materiałów Radiu "Wolna Europa" i skazany na 3 lata więzienia (karę zmniejszono do 1,5 roku z zawieszeniem). Bardzo dużo pisał. Ogromną popularność zawdzięczał niezwykle talentowi narracyjnemu. Pisał stylem gawędziarskim - barwnym i dowcipnym, obfitującym w anegdoty, dygresje i swobodne refleksje. Jego utwory sprawiają wrażenie osobistej rozmowy, łatwo wciągają czytelnika w grę. Narrator tej prozy to człowiek otwarty, obdarzający wszystkich sympatią. Bogaty, bliski potocznemu język łączył z nutami liryzmu i patosu. Zawsze podejmował aktualne tematy związane z losami Polaków. Jako reporter sumiennie gromadził materiał faktograficzny, ale uwagę skupiał na konkretnych bohaterach, wczuwał się w ich przeżycia. W relację włączał fikcję, uzupełniał brakujące ogniwa, bo - jak mówił - "chodzi nie o los jednostki, ale o los zagadnienia". Najbardziej znane reportaże Wańkowicza to: *Na tropach Smętka* (1936), *Opierzona rewolucja* (1934) - plon wycieczki do ZSRR, *Dzieje rodziny Korzeniowskich* (1944) - tekst na podstawie relacji jedynej osoby, która ocalała z zesłanej w 1939 r. pod Ural rodziny, *Bitwa o Monte Cassino* (1945- 47), *Hubalczycy* (1959), *Westerplatte* (1959). Większość utworów Wańkowicza to połączenie autobiografii, reportażu i powieści, np. *Ziele na kraterze* (1951), trylogia *W ślady Kolumba* (*Atlantyk - Pacyfik*, 1967; *Królik i oceany*, 1968; *W pępku Ameryki*, 1969), *Od Stołpców po Kair* (1971), *Tworzywo* (1954) - opowieść o 5 polskich emigrantach w Kanadzie i z tej perspektywy spojrzenie na Polskę. Dużą popularność zdobyły *Szczeniące lata* (1934), *Tędy i owędy* (1961), *Zupa na gwoździu* (1967). Refleksję autotematyczną podjął Wańkowicz w utworze o różnorodnych związkach pisarstwa z wojną *Wojna i pióro* (1974) oraz w komentarzu do własnej twórczości, *Karafce La Fontaine'a* (t. I - 1972, t. II - 1980). Wańkowicz był postacią niezwykle malowniczą, fascynował jako człowiek i twórca. Poświęcono mu wiele tekstów, m.in. wywiad-rzekę K. Kąkolewskiego *Wańkowicz krzepi* (1973) i *O Melchiorze Wańkowiczu - nie wszystko* M. Kurzyny (1975).

Wisława Szymborska (1923-2012)

Poetka reprezentująca nurt intelektualny, laureatka Nagrody Nobla (1996), odznaczona Orderem Orła Białego (2011), doktor h.c. Uniwersytetu Poznańskiego. Współredaktor "Życia Literackiego" (1952-66) i autorka zamieszczanych tam stałych felietonów *Lektury nadobowiązkowe* (1968-81, wyd. książkowe 1973 i 81), później w "Gazecie Wyborczej", pod pseudonimem Stańczykówna publikowała w "Arce" i paryskiej "Kulturze". Od 1931 r. stale mieszkała w Krakowie, tu studiowała filologię polską i socjologię

Debiutowała wierszem *Szukam słowa* (1945) ogłoszonym w dodatku do "Dziennika Polskiego", dwa pierwsze tomy *Dlaczego żyjemy* (1952) i *Pytania zadawane sobie* (1954) mają charakter przygody z socrealizmem, której wartość jasno określił A. Sandauer: "wydają się w ogóle tak odmienne, jak gdyby wyszły spod innego pióra". Właściwy debiut Szymborskiej przypada na r. 1957, kiedy to ukazał się tomik *Wołanie do Yeti*, a poetka wybrała postawę obserwatora z filozoficznym dystansem do paradoksów tkwiących w sytuacji człowieka, kruchości i przypadkowości jego życia.

Jej twórczość jest swoistą grą między różnymi ujęciami tego samego tematu, zawsze mieszczącego się w kręgu spraw egzystencjalnych, jej sposób widzenia ma postać subtelnej ironii, żartu. Ukazało się kilka wyborów wierszy Szymborskiej, a także tomów: *Sól* (1962), *Sto pociech* (1967), *Wszelki wypadek* (1972), *Wielka liczba* (1976), *Ludzie na moście* (1986), *Koniec i początek* (1993). Niezależnie od wielkości i znaczenia tematyki utworów zwracają one uwagę oryginalnością języka, autorka posługuje się szablonem mowy potocznej, neologizmami, aliteracją, antytezą, paralelą, prowokacyjnie zestawia kontrasty, potrafi operować wyszukaną prostotą, często lapidarnością sformułowania.

O jej twórczości powiedzieli m.in. Cz. Miłosz: "Wiersze Szymborskiej są zbudowane z zonglowania, niby kulami, składnikami naszej pospolitej wiedzy, co raz nas zaskakują paradoksem i pokazują nasz ludzki świat jako tragicomiczny", oraz S. Barańczak: "Poetka, której wiersze - mądre, ale wyzbyte chłodu, wnikliwie i zarazem zdolne do dystansu, dotyczące spraw najważniejszych, lecz nigdy koturnowe, krytyczne wobec szaleństw ludzkości, a jednak solidarne z jej losem, o tragediach i sytuacjach bez wyjścia mówiące z humorem i heroiczną pogodą - całkiem po prostu pomagają nam żyć". Jest laureatką wielu nagród, w tym Nagrody Goethego (1991) i Nagrody Herdera (1995), nagrody polskiego PEN Clubu (1996). Tłumaczyła poezję francuską, m.in. de Musseta i Baudelaire'a. Zmarła 1 lutego 2012 w Krakowie.

Antoni Wojtkowski (1859 – 1956)

burmistrz miasta Bielsk Podlaski co najmniej od 1922 do 1923 roku. Urodził się 13 czerwca 1859 roku w Bujence k. Ciechanowca, jako syn Franciszka Wojtkowskiego i Katarzyny z Gontarczuków. Początkowe nauki pobierał w Ciechanowcu, potem uczył się w gimnazjum. Do około 1884 roku studiował na uniwersytecie prawo. Antoni Wojtkowski po 1904 roku przeprowadził się z Ciechanowca do Bielska. Jesienią 1906 roku brał udział jako członek komitetu inicjatywnego, w utworzeniu w Bielsku biblioteki publicznej z czytelnią. W tym samym czasie A. Wojtkowski angażował się także w tworzenie bielskiego Stowarzyszenia Społyców. W pierwszym okresie był kasjerem tego Stowarzyszenia. W latach 1908-1910, jako członek, wchodził w skład urzędu do spraw podatku mieszkaniowego w Bielsku, zaś w latach 1910-1915 był prywatnym adwokatem w sprawach cywilnych i karnych. Nie wiadomo dokładnie, od kiedy Antoni Wojtkowski został burmistrzem Bielska. W znanych dokumentach wymienia się go jako pełniącego tę funkcję na początku stycznia 1923, czyli niewątpliwie burmistrzem był już w 1922 roku, a może i wcześniej. Zarządzanie miastem, w okresie ciągłego formowania się państwa po rozbiorach, a także po wojnie światowej i polsko-bolszewickiej 1920 roku, było nie lada wyzwaniem. Po nim, funkcję tę od 1 grudnia 1923 roku pełnił Władysław Żarniewicz. Antoni Wojtkowski powrócił do swego zawodu i pracował jako obrońca sądowy, prowadząc biuro przy ul. Mickiewicza 19. Nie założył rodziny i nie pozostawił po sobie potomstwa. Dożył sędziwego wieku 97 lat. Zmarł 22 lipca 1956 roku w Bielsku Podlaskim. Spoczął na miejscowym cmentarzu parafialnym.